

Wirth Imre: *A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem* – 26. **2.**
 Papp Attila Zsolt: *A városi táj változókora* **3.**
Az úton levés boldogsága. Fehér Imola beszélgetése Simon Márton költővel **4.**
 Szántai János: *Közzjáték a fedélzeten* (vers) **6.**
 Monika Herceg: *Süket macskák; Növekedés.* Orcsik Roland fordításai (versek) **7.**
 Bánfai Zsolt: *Gerinchúr; Ravatal; Irányjelzők* (versek) **8.**
 Codău Annamária: *Líra most* (André Ferenc, Horváth Benji [szerk.]: *címtelen föld. fiatal erdélyi metamodern líra*) **9.**
 Kézdi Imola: *Csipke; Ugrál; Csillagó; Félkész; Pedig: Benned* (versek) **12.**

Pavilon 420

Bene Adrián: *coltrane LS castro; benne; nincsen nincsen; hiú zynga; az álomnak vége* (versek) **13.**
 Cristina Sandu: *Nina.* Kuszto Anna fordítása (próza) **15.**
 Fodor Barbara: *műterem idén tavasszal; elvetett kockával akarsz dobni* (versek) **17.**

Képalá

Száraz Miklós György – Zátanyi Tibor: *Zöld veltelini* **18.**

Keszthelyi György: *Ajkek; Teszem magam; Nekem aztán ne; A rendszer* (versek) **19.**
 Ughy Szabina: *Kőasszony* (vers) **20.**
 Bene Zoltán: *Múlt* (próza) **20.**

Kinematográf

Ritter György: *Álomember* (Papp Gábor Zsigmond: *Bereményi kalapja*) **22.**

Theátrum

Fischer Botond: *Miért kell mindig újramesélni?* (Andrei Șerban kolozsvári *Oidipuszáról*) **23.**

Kritika

Szántai János: *Ágtól égig, avagy Sántha Attila legjobb könyve* (Sántha Attila: *Ágtól ágig*) **25.**

Fülszöveg

Tótfalusi Dorottya: *Női hangokon.* (Lovas Ildikó: *Amikor Isten hasba rúg*) **26.**
 Pataki-Péter Sándor: *Az eltűnt lélek nyomában* (Jan Patočka: *Platón és Európa*) **26.**

Képregény

Vincze Ferenc, Csillag István: *Könyvhét után* **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Kilar, a hangépítő* **27.**

Artefaktum

Dabóczi Géza: *A színparázs varázsa* **28.**

WIRTH IMRE

A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem – 26.

Nem. Ez volt az első gondolata, hogy nem, ilyen nincs, zümmögött a lét-szerkezet, recsegett-ropogott minden, ami még annak volt mondható, a ptolemaioszi vonat ebben a pillanatban siklott ki Csajágnál, és a fénylő szegek, a koporsóba vert fém csillagok sorra szétroppantak, és lepattantak a gombok a farmerutánzatról, amit anyja vett neki a Gólya áruházban, nem, ilyen nincs, és ebben a kiszolgáltatott zugban eszébe jutott a dél-amerikai fiú, aki le akart feküdni vele a Népköztársaság útja közelében lévő, radikális kommunista lakásban, amit művész apja vett neki és a testvéreinek, amikor hazaköltözött.

Nem, nyögte, és kikönyökölt a panellakás második emeleti ablakán. Meghúzta a reménytelenül édes diólikórt, amit emlékként vett tulajdonképpen. Triple Sec, Kevert, Hubertus, sorolta az italokat, amiket menekülés közben ivott egy-egy sugárzóan kedves nővel. Az álmaiból léptek ki. Együttélésre alkalmatlanok, vele együtt, de álmodozásra ragyogók.

Megmenteni egy indián lányt a smirglilelkű sápadtarcúak fogságából. A hála első mosolya egy gyönyörű arcon, a lovagias igyekezet, hogy nemes szívű férfiként kivívja a szerelmet, aztán a közelítő tél. Itt mindig felborult Héliosz szekere, Atlasz a másik oszlopos lábára állt, mert görcsölt a vádlíja, Reguly Antalnak először nem jutott eszébe, hogy hívták azt a finn lányt, akinek a kedvéért megtanulta a *Kalevala* első részét, sőt, a *Kalevala* első sora sem jutott eszébe, Jézusom, gondolta, de hiába látta a kék szemek bogarában saját izgatott arcát, nem és nem jutott eszébe.

Együttélésre alkalmatlan, tűnődött Villax Karolina, ahogy nézte az álmovonlat, amely mindig ugyanott szakadt meg, annál a pillanatnál, amikor a forró ajkak szinte már egymásba égtek, aztán a nagy semmi. Mont Blanc jegén örökké szánkázó szerelmespár, éjjel-nappal, ebből a fiúból nem lesz jó férj, legfeljebb szerető.

Ezt súgta neki Z. is, amikor megadóan felnézett a magasba, az ágya fölé, ahonnan Károlyi Mihály arcképe nézett vissza szigorúan egy párizsi kávéházi asztal mellől, már megint vétkezem, lehelte Z., és ettől W. Imre olyan történelmi szürreális időcsavarba került, amiből képtelenség volt kivetközni, nem, mondta ijedten, aztán hangosabban, és búcsúzóul meghúzza azt az émeltyítően szirupos diólikórt, amit, így utólag már belátta, eleve időhúzásképp vihetett ajándékba, miután előző nap Z. egy kollégiumi buli végén odahajolt hozzá, hogy várja másnap este a fogaskerekű végállomásánál. Három nap múlva találkoztak újra, Z. mosolyogva hunyorgott rá, retteg az elköteleződéstől, mi, te csak szeretőnek vagy jó.

Villax Karolina a szép égi hőmezőn elnyúlva mérgesen legyintett talán, mert W. Imre úgy érezte, mintha nyakon vágta volna, fenéket, kiabálta Karolina, ha már itt ragadtam ilyen mennyei voyeurnek, és végig kell néznem legszentebb génjeim kalandtúráját, ez egyáltalán nem ilyen egyszerű! Mérföldetlen irgalomra van szükség, amikor egybeolvassuk teljesen különböző történeteinket, és én mint időszakos halhatatlan összevarrom a sorsunkat, titokban remélve, hogy talán felismerem valahol a mélyben a saját életemet is.

A szemközti panelház ablakai a lemenő nap vörösében ragyogtak, a sok kimondott nem szinte szétégett ebben a fényben, és a lassan ürülő üveg halkan odakoccant a bádorpárkányhoz, amikor F., a szürke, angol-kóros kandúr odadörgölözött W. Imre lábához, hogy nyávogásával visszacsábítsa az életbe, legalábbis egy etetés idejére. A színes-szagos levélkét összegyűrte és a konyhában a szemetesbe hajította, majd W. Imre belépett a dél-amerikai indián fiú lakásába.

Megmenteni egy indián lányt a smirglilelkű sápadtarcúak fogságából. A hála első mosolya egy gyönyörű arcon, a lovagias igyekezet, hogy nemes szívű férfiként kivívja a szerelmet, aztán a közelítő tél.